

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudce Richarda Galise a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **B. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2024, č. j. 010127/2024/KUSK,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce dne 28. 11. 2023 požádal Městský úřad Kutná Hora (dále jen „povinný subjekt“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o jmenný seznam rady města Kutná Hora v roce 1992 a v roce 2023 včetně politické příslušnosti členů, o pořízení kopie soupisu spisu SÚ-111432/2023 a o informaci, zda je město Kutná Hora ochotné žalobci mimosoudně uhradit újmu způsobenou Ing. arch. R. J.
2. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 13. 12. 2023, č. j. MKH/146414/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobci zčásti vyhověl (poskytl jmenný seznam rady města Kutná Hora v roce 2023, včetně politické příslušnosti členů, a sdělil obsah požadovaného soupisu spisu včetně odkazu na další poskytnutí informací ze dne 11. 12. 2023), a zčásti ji odmítl podle § 11b zákona o svobodném přístupu k informacím. Jmenný seznam rady města Kutná Hora v roce 1992, resp. příslušný zápis z jednání rady, byl již předán do oblastního archivu a povinný subjekt jej nemá. Informací o mimosoudní úhradě povinný subjekt nedisponoval.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Ztotožnil se s povinným subjektem a dodal, že povinný subjekt ani neměl povinnost požadované informace mít. Nebyl povinen mít v rámci skartačního řízení po vyřazení dokumentů nepotřebných k jeho činnosti a po uplynutí skartačních lhůt tyto dokumenty nadále uloženy, pokud jsou již uloženy u jiného subjektu (v oblastním archivu). Jedná se o informaci vzniklou před více než 30 lety. Totéž platí pro druhou odmítnutou informaci, u které se navíc jedná o dotaz na názor povinného subjektu, na něž nemají povinné subjekty povinnost odpovídat podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

4. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Uvádí, že je mu upíráno právo seznámit se se spisem sp. zn. 111434/2023/Ju, který nemá zákonem předepsaný seznam, což slouží k podvodům ve věci, neboť spis může být kdykoliv měněn. Referentka B. žalobce dehonestuje a zamítla žalobcův požadavek na pořízení kopie seznamu daného spisu. Dělá, jakoby občan neměl právo pochybovat o postupu úřadu. Uniká jí, že žalobci je bráněno ve výkonu práva podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stejně praktiky se děly v jiných řízeních stavebního úřadu Čáslav, který si mohl řadu let libovolně naaranžovat spisy. Ty předkládal státní moci a tak kryl své podvody. Dále žalobce nesrozumitelně líčí své domněnky o podvodech u stavebního úřadu Čáslav, spolčení s čáslavskou komunistickou sférou a tamějším starostou.

Podmínky řízení

5. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba způsobilá k věcnému projednání. Shledal, že tomu tak není.
6. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
7. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřípustný.
8. Podle § 68 písm. f) s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 1. 2024) je žaloba nepřípustná také tehdy, sleduje-li zjevné zneužití práva.
9. Již v usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 – 16, NSS dovodil, že důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být i zneužití práva spočívající v opakovaném podávání předem zcela zjevně neúspěšných podání, která namísto ochrany žalobcových veřejných subjektivních práv sledují vedení sporu pro spor samotný (obdobně viz též usnesení NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 63/2017 – 9). Od 1. 1. 2024 zákonodárce akcentoval zákaz zneužití práva podat žalobu podle s. ř. s., neboť výslovně stanovil, že taková žaloba je nepřípustná [viz výše citovaný § 68 písm. f) s. ř. s.]. Soud ji tedy nemůže meritorně posuzovat.
10. Ve vztahu k žalobci soud v usnesení ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 A 71/2023 – 11, podrobně shrnul, že je mu z vlastní činnosti známo, že žalobce opakovaně podává velké množství různých žalob, jejichž hlavní myšlenkou je zpravidla žalobcem tvrzené dávné pochybení školského úřadu ve věci jeho přijetí na střední školu a s tím související žalobcův nízký starobní důchod, případně blíže nespecifikovaná trestní řízení týkající se Městského úřadu Čáslav. Žaloby vždy obsahují jen velice heslovité odkazy na různé spisové značky či čísla jednací, častým motivem je tvrzená perzekuce žalobce podle metodiky Státní bezpečnosti z důvodu jeho podpisu Charty 77 v roce 1982 a účasti v disidentském hnutí, jež má podle žalobce trvat i za současného režimu a podílet se na ní mají různé úřady či soudy, státní zastupitelství a bezpečnostní sbory. Žalobce se též aktivně zajímá o veřejné dění a podává různé žádosti o poskytnutí informací či se zabývá činností místního stavebního úřadu a orgánů činných v trestním řízení. Podané žaloby však v drtivé většině případů nejsou věcně projednatelné, protože obsahují vady, které žalobce odmítá odstranit. V citovaném usnesení soud uvedl vyčerpávající výčet věcí za posledních několik let, které neskončily meritorním

rozhodnutím právě pro nespolupráci žalobce – jeho neochotu odstranit vady žaloby (především doplnit žalobní body) či zaplatit soudní poplatek.

11. Takto kupříkladu soud usnesením ze dne 6. 4. 2023, č. j. 49 Ad 2/2023 – 18, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věci žalobcova příspěvku na živobytí, neboť žalobce ani po předchozí výzvě soudu nebyl ochoten doplnit relevantní žalobní body a toliko trval na tom, že je perzekuován dle metodiky Státní bezpečnosti. Stejně tak rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022 – 36, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jinou žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, neboť v tamním případě byly žalobní body sice vzneseny, nicméně se téměř netýkaly napadeného rozhodnutí, přestože byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a řádně o tomto poučen. Obdobně soud usnesením ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022 – 56, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobcovu žalobu proto, že ani po ustanovení zástupce z řad advokátů nebyl žalobce ochoten doplnit relevantní žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí. V případě usnesení ze dne 26. 9. 2023, č. j. 54 A 28/2023 – 23, pak soud řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil, jelikož žalobce nezaplatil soudní poplatek. Z jiných rozhodnutí soudu lze pro stručnost alespoň odkázat např. na usnesení ze dne 21. 6. 2019, č. j. 43 A 33/2019 – 19, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 51 A 56/2021 – 47, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023 – 15, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023 – 10, ze dne 20. 12. 2022, č. j. 43 A 84/2022 – 19, nebo ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 40/2023 – 6. Žalobce též bezúspěšně podává mimořádné opravné prostředky, viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3023/22, kterým byla žalobcova ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Tamní případ se týkal žalobcova sporu s Ministerstvem pro místní rozvoj, které mu uložilo pořádkovou pokutu, a žalobce se posléze domáhal obnovy řízení o uložení pořádkové pokuty, přestože neuvedl žádné nové dříve neznámé skutečnosti.
12. Z uvedeného soud v citovaném usnesení č. j. 54 A 71/2023 – 11 dovodil, že je zjevné, že pokud by v řízení konal další přípravné úkony pro účely meritorního přezkumu postupu žalovaného, tak by mu žalobce opět neposkytl žádnou součinnost. Úkolem správního soudu je přitom ochrana veřejných subjektivních práv, a nikoliv činění zbytečných úkonů v případech četných žalob, jejichž vady žalobce opakovaně odmítá odstranit, a proto tyto žaloby nikdy nejsou věcně projednatelné. Takovéto postupy žalobce jsou zcela zjevně zneužitím práva, které nepožívá právní ochrany.
13. Soud proto zmíněným usnesením č. j. 54 A 71/2023 – 11 odmítl žalobcovu žalobu, protože představovala zjevné zneužití práva. V tomto usnesení soud žalobce také poučil o tom, že i v budoucnu může jím podané žaloby odmítat, pokud z nich nebude zjevné, že jejich účelem je skutečně ochrana práv žalobce, a nikoliv opakované a bezúčelné vedení sporu.
14. Tomuto poučení soud následně dostal, neboť usneseními ze dne 18. 1. 2024, č. j. 37 A 42/2023 – 13, ze dne 25. 1. 2024, č. j. 37 A 42/2023 – 13, a ze dne 14. 2. 2024, č. j. 37 A 2/2024 – 31, odmítl další tři žalobcovy žaloby, které sledovaly zjevné zneužití práva.
15. Ani v právě posuzované věci nevyvstaly okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že nejde o opakované a bezúčelné vedení sporu, tedy o zjevné zneužití práva podat žalobu.
16. Z kusé žalobní argumentace není zřejmé, v čem konkrétně měl být žalobce poškozen na svých veřejných subjektivních právech a proč potřebuje soudní ochranu. Žalobcovy

„námitky“ se točí okolo (ničím nepodloženého) tvrzení, že mu Městský úřad Kutná Hora, resp. stavební úřad v Čáslavi *v jiných řízeních* (než je to, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí) údajně brání v nahlížení do spisu. Z toho (opět jen spekulativně bez jakýchkoliv konkrétnějších tvrzení a důkazů) dovozuje, že dochází ke změnám spisů, které mají „krýt“ nespecifikované podvody v těchto jiných řízeních. Znova odkazuje na údajné „spolčení“ s komunistickou sférou.

17. Žalobce tedy v žalobě zjevně brojí proti postupům správních orgánů v jiných řízeních. Podáváním žádostí o informace uměle vyvolává další „řízení pro řízení“, v nichž se doptává na informace o těchto jiných řízeních a na názory povinného subjektu – jakoby se snad jednalo o cestu, kterou by mohl tyto postupy (či jejich výsledek) zpochybnit nebo se nějak „oklikou“ mohl domoci uplatnění svých procesních práv v těchto řízeních. K tomu ale zákon o svobodném přístupu k informacím neslouží. Žalobce dokonce ani nereflexuje skutečnost, že mu povinný subjekt požadovaný obsah soupisu poskytl v prvostupňovém rozhodnutí. Povinný subjekt mu odmítl poskytnout toliko jmenný seznam rady města Kutná Hora v roce 1992 a sdělit svůj názor na mimosoudní náhradu újmy údajně způsobené žalobci Ing. arch. R. J. Proti tomu žalobce v žalobě vůbec nebrojí. Navíc se jedná o informace, které se týkají historických skutečností, popř. se nejedná vůbec o informace, které jsou předmětem zákona o svobodném přístupu k informacím (viz § 2 odst. 4 tohoto zákona).
18. Soud tak shrnuje, že v textu nynější žaloby nenalezl srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možno dovodit, že žalobce se v daném případě hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. a (tentokrát) spolupracovat se soudem při odstraňování vad žaloby. Soud je naopak přesvědčen, že jde jen o další z dlouhé řady „řízení pro řízení“, která žalobce čas od času generuje a stejně jako v nynější věci postupuje tak, že zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení a vytváří tak řízení další, čímž je donekonečna „řetězí“. Soud se proto přidržel závěrů vyslovených v usnesení č. j. 54 A 71/2023 – 11 a dalších věcech (viz výše bod 14), a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) s. ř. s., neboť její podání shledal zjevným zneužitím práva, kterým žalobce nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s.
19. Pro úplnost soud dodává, že byť je v záhlaví žaloby odkázáno na § 79, § 80 a § 175 s. ř. s., tj. na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (s. ř. s. nemá žádný § 175), z obsahu žaloby plyne, že žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí. Podaná žaloba je tak žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

Žádost o osvobození od soudních poplatků, návrh na ustanovení zástupce a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě

20. Z důvodu odmítnutí žaloby soud nerozhodoval o návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008-48, č. 1741/2009 Sb. NSS). Ostatně, jak soud podrobně zdůvodnil v již citovaném usnesení č. j. 54 A 71/2023 – 11, i tento žalobcův návrh je zjevným zneužitím práva, neboť soudu je z úřední činnosti známo (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022 – 36), že žalobce podává neodůvodněné žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů v zásadě „automaticky“ v záhlaví každého svého podání, přičemž ani ustanovení advokáta (např. v řízení vedeném pod sp. zn. 46 Ad 5/2022) nevedlo k odstranění vad žaloby spočívající

v absenci žalobních bodů. Zneužitím práva může být i „automatické“ podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků a bezplatné přiznání právní pomoci bez řádného odůvodnění na všech podáních v různých řízeních, protože tímto postupem není sledována ochrana práv žalobce, nýbrž toliko vydávání dalších rozhodnutí, proti kterým by si žalobce mohl podávat kasační stížnosti a vést tak opět „spor pro spor“, jehož jediným smyslem je snad jen zatěžování (nejen) soudu vyřizováním zbytečné agendy namísto vyřizování těch případů, které plnou pozornost soudu skutečně zasluhují.

21. Jelikož soud žalobu odmítl, nerozhodoval samostatně ani o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Nad rámec lze dodat, že by s ním žalobce ani nemohl být úspěšný. Napadené rozhodnutí, jehož důsledkem je neposkytnutí informací o historickém složení rady města Kutná Hora z roku 1992 a o názoru povinného subjektu na to, zda žalobci město nahradí údajnou újmu, totiž nevyvolává žádné účinky, jež by žalobci mohly způsobit jakoukoliv újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Tu ostatně ani žalobce netvrdí, což jen dále svědčí o tom, že podanou žalobou nesleduje ochranu vlastních veřejných subjektivních práv.

Námitka podjatosti

22. Soud nepřehlédl, že žalobce uplatnil v žalobě i námitku podjatosti všech soudců Krajského soudu v Praze. Soud však neshledal důvod k předložení věci NSS za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť i její uplatnění posoudil jako zneužití práva.
23. Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.
24. Z judikatury NSS vyplývá, že vznášeli-li účastník typově shodnou námitku podjatosti opakovaně, byť již o takových námitkách NSS samostatně rozhodoval, nemusí k takové námitce soud přihlížet, dospěje-li k závěru, že jde ze strany účastníka o zneužití práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019 – 65, č. 4062/2020 Sb. NSS, body 27 a 28).
25. Žalobce námitku podjatosti vůbec neodůvodnil. Lze se tedy jen domnívat, že souvisí s procesním postupem soudu v jiných žalobcových věcech, v nichž soud žalobcovy žaloby zpravidla odmítá, popř. zastavuje řízení pro nezaplacení soudního poplatku a nevyhovuje opakovaným žádostem o osvobození (viz též výše). To však důvodem k vyloučení soudce být nemůže (§ 8 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).
26. Okolnosti, které mohou zavdávat pochybnosti o podjatosti soudce, mohou spočívat ve vztahu soudce k projednávané věci nebo k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Žalobce nevylicil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly myslitelným způsobem svědčit o tom, že je dán vztah soudců senátu 39 Krajského soudu v Praze k projednávané věci nebo k žalobci, a které by mohly vzbuzovat pochybnost o jejich nepodjatosti. Předsedkyně senátu ani žádný z členů senátu si ani žádných takových skutečností nejsou vědomi.
27. Soudu je dále z vlastní činnosti známo, že žalobce opakovaně uplatňuje námitku podjatosti vůči soudcům Krajského soudu v Praze a zpravidla ji zdůvodňuje vágními, nepodloženými a ne zcela srozumitelnými tvrzeními o korupci, politické objednávce a spolčení. Soud již proto vyhodnotil uplatnění takových námitok podjatosti ze strany žalobce jako zneužití práva, a proto k nim nepřihlížel (viz např. usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023 – 15, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 41 A 3/2023 – 37, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023 – 10, ze dne 18. 1. 2024, č. j. 37 A 42/2023 – 13, či ze dne 6. 12. 2023, č. j. 39 A 33/2023 – 16).

28. Zároveň soud poukazuje na to, že žalobce i v minulosti opakovaně ve vztahu k soudcům Krajského soudu v Praze a NSS uplatňoval námitku podjatosti, kterou dovozoval z tvrzené korupce a tendenčního rozhodování. O takových námitkách podjatosti NSS již rozhodoval a nevyhodnotil je jako důvodné (srov. usnesení NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. Nao 310/2015 – 10, ze dne 9. 6. 2015, č. j. Nao 144/2015 – 13, či ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 270/2014 – 9). NSS také v nedávné době shledal žalobcovu námitku podjatosti vůči soudu nedůvodnou proto, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na poměr soudců k věci samé nebo k účastníkům řízení (viz rozsudek ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 19/2023 – 10, bod 19).
29. Soud má tak za to, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti se již opakovaně dostala do sféry NSS a nepovažuje za účelné prodlužovat řízení a zatěžovat NSS ryze formálně, opakovaně a zcela zjevně nedůvodně uplatněnou námitkou podjatosti. Soud ji proto vyhodnotil jako zneužití práva, nepřihlížel k ní a v rámci hospodárnosti řízení ji nepostoupil k rozhodnutí NSS ani nevyzýval žalobce k odstranění vad uplatněné námítky. Žalobci přitom zůstává zachována možnost vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce i v případné kasační stížnosti proti tomuto konečnému rozhodnutí.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2024

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu

